

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστών και πρώτων δεσφ'μοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐσῶμεν γῆν τῶν Παρθενῶτων.

Χίλια κ' ἔτη ἀνάστα κ' ἔτη
κ' ἄλλα χάρις Μπαρμπαλέη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γὰρ κάθε χρόνον—δὲ κατὰ φράγκα εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρα—δὲ κατὰ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐπισσι κ' ἔντια τοῦ μηνὸς Ἀπριλίη,
ἀρχινοῦν και πάλιν βουληφόρων χελλή.

Ἐγκαῖα τριάντα κ' ἔντια
κ' ἔξελίξεις και τρώπαι νέα.

Ἔμνοι νέοι τῶν ξυλίων
'στοῦς Ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων.

μήτε καμμία σφαῖρα
και λίθος ἐκεῖ πέρα.

Μήτε κανέ' ἀκόνοιον, μήτε κανένα δικο,
βρε Φασουλή, δὲν' βροσκο,
και κάδομαί' σὺ κάδομα τοῦ Βασιλῆ' και κίαιτο,
και τέτοια μόνος λέω.

Περάστε, Πανέλληνες, βραβεῖα νὰ μοιράσω
γὰρ τοὺς ἀγῶνας περισσά,
ἐμπρός, σὲ κῆπελλα χροσά
νέκταρ νὰ σᾶς κερᾶσω.

Ἐκ τούτου πάντες πίνετε,
μὲ τοῦτο κ' ὀ μὴ θέλων
ἡμίθεος θὰ γίνετα
'σὸ μετ' ὀλίγων μέλλον.

Μὲ τοῦτο καρδαμώσετε,
μὲ τοῦτο δυναμώσετε.
Χωρὸς νὰ συζηήσετε,
μὲ συστολῆς αἰδῶ
τὰς προτομάς σας στήσετε
'σὸ Στάδιον ἐδῶ.

Ἐμπρός, μὴν' τρώπεται κανεῖς
ἡμίθεος ἰθαγενής,
μαρμάρον μὴ φρεσθήτε
' ἀποθαναιόσθητε.

Ναί μὲν γνωρῶσ' οὐκ πολλή
τοδ' Ἑλλήνας μου συστολή
και μεταφροσύνη
πάντα τοὺς διακρίνες.

Φ.—Θυμᾶσαι, Περικίετο μου, θυμᾶσαι τοὺς Ἀγῶνας;
Π.—Ναί, τοὺς ὄμοιμαί, Φασουλή, και γῆν και ἴσ' τοὺς αἰῶνας.

Κάθε πρωὶ τοῦ σηκαθῶ
μόνον αἰτοὺς θὰ θυμηθῶ,
αἰτοὺς θ' ἀναπολήσω,
και θὰ μελαγχολήσω.

Και ποῖος δὲν ἀναπολεῖ
τῆς δόξης τὰς ἡμέρας;
Ἄν ἔχω κέρη, Φασουλή,
νὰ πάω μήτε στὴ Βουλή
' ἀκούσω τοὺς πατέρας.

Κάθε πρωὶ τοῦ σηκαθῶ σὸ Στάδιο πηγαῖω
και μόνος μπανοβγαῖω.
Κανένας παλκοαφρενὲς
δὲν κἀθεῖ ἐκεῖ πέρα,
και σὲ κερνίδες ἀδαγαῖς
κτυπᾶω τὴν μητέρα
τῆς δόξης τῆς περιφανοῦς
νὰ βλέπη πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Κάθε πρωὶ τοῦ σηκαθῶ σὸ Στάδιο πηγαῖω
και μόνος μπανοβγαῖω.
Ἄπάνω κάτω περπατῶ
και ψάλλω ὄλιβερά,
και μόνος μου χειροκροτῶ
και σκουζῶ γὰρ γὰρ.

Ποῦ ἴσθη δόξα μας λευκή;
μήτ' ἐρακίτες ἐν' ἐκεῖ,

Γνωρίζω πῶς κανένας σας ἀγάλματα δὲν θέλει,
ἀλλ' ὅμως ἀνοσιῶν ἔστιν ἀνοσιᾶ
νᾶχετε τόσα μάρμαρα κ' ἄλλου καί' στήν Ποντίην,
καί σεις, Ρωμαῖοί, νὰ μέντε χωρὶς ἀθανασία.

* Ἡ μετριοφροσύνη σας κ' ἡ συστολή σας φθάνει,
κ' ἄν στερηθῆτε τὸ ψῶμι
τοῦλάχιστον μὲ προτομή
καθεὶς σας νὰ πεθάνῃ.

Κάθε Ρωμαῖος ἡμίθεος ἀρχαῖος ἄς φανῇ,
καὶ συμφανῶ πληρότατα μὲ τὸν δμογεῖν ἢ,
ποῦ καί' αὐτὰς ἐπρότεινε μὲ δάκρυα παιδίου
νὰ φυτευθοῦν ἀγριελθαί' σ' τὰ πέριξ τοῦ Σταδίου.

Κάθε κεφάλι στέψετε,
ποῦλαξε δόξης κλήρο,
κ' ἀγριελθαίς φυτέψετε
'σ' τὸ Στάδιο τριγύρω.

Πρόχειραις νὰ τῆς ἔχετε
σὲ κάθε σας δουλειά,
χωρὶς γ' αὐταὶς νὰ τρέχετε
'σ' τὴν Ἄλυ τὴν παλῆά.

* Ὁ κότινος ἄς φυτευθῇ
'σ' τὴν χώραν τῶν Ἰπτινων,
καὶ μὴ φορὰ νὰ κινήθῃ
τὸ δάσος τῶν κοτινων
καθὸς ἐκεῖνο, βρὲ παιδιά, τὸ δάσος τῆς Βιρνάμης,
καὶ νὰ τρομάζουνη λαοί, Βασιλεία, Ἀννάμεις.

Τὸ πνεῦμα τὸ σημερινὸν
ὁ κόσμος ἄς σπουδάσῃ
σὲ Στάδια τῶν Ἀθηῶν
καὶ σὲ κοτινων δάση.

' Στους χρόνους τούτους τοὺς κλεινοὺς
σικρῶντες νὰ σηκώνεσθε,
καὶ γ' ἄθλους καθημερινούς
μόνοι νὰ στεφανώεσθε.

Καθένας ἦρος τῶν καιρῶν
στεφανωμένος ἄς φανῇ,
κ' ὁ κότινος τυχημερὸν
γὰ τοὺς Ρωμαῖοὺς ἄς ἀφθονῇ.

Μὴ φανῆτε κουνενίδες,
κ' ἄν ὡς τώρα, φίλοι παῖδες
τῶν περιμυτιῶν Ἑλλήνων,
τόσα σας καμώματα
ἔμεναν χωρὶς κοτινων
γαῦρα στεφανώματα,
πλὴν ὁ κότινος διῆρχε μὲς' σ' τῆς Ἀλκας τὸν τόπο
καὶ γὰ νὰ τὸν ἀποκτήσης ἔπρεπε νὰ κέρησ κόπο.

* Ἐπρεπε γὰ νὰ τὸν δρέψῃς
νὰ βασανισθῆς, νὰ ρέψῃς,
καὶ νὰ μπαίης ὀλοένα
σὲ σιδηροδόμῳν τραίνα.

* Ὅμως τώρα μετ' ἄλλων, ποῦ θὰ βρισκίται' μπροστά σας
καὶ πυκνὸν θὰ γένη δάσος γὰ τὰ κατορθώματά σας,

ποῖός, ξεφτέρια καὶ ζαρνιάδα,
κότινο δὲν θὰ γυρέψῃ,
καὶ τὰ δρό του τὰ ξεράδια
δὲν θ' ἀπλώσῃ νὰ τὸν δρέψῃ;

Ποῦ τῆς μπαίτικας παιδι
τῆς ἀγριελθαίς κιάδι
δίχως κόπο καὶ δαπάνη
δὲν θὰ κόβῃ μὲ δρετάνι;

* Ὅταν ἐκ τῆς θείας χάριτος τῆς Ρωμαϊκῆς κρατῆς
καὶ Ρωμοῦ σὲ φλέγῃ μένος,
εἶτε μείνης νικητής,
εἶτε μείνης νικημένος.

Μέτωπον πρὸς τῶνο τείνων
καὶ εἶ γὰ φωνάζων χάσσο
μὲς' σ' τὰ δάση τῶν κοτινων
κ' εὐθὺς στέφου μοναχός σου.

Τὴν τύχην μακαρίσετε καὶ τὸν λαμπρὸν ἀστέρα σας,
καὶ τώρα τὴν γαστέρα σας
τὴν μαλακὴν θαυπέψετε,
καὶ μὲ χαρὰς σπεύσματα
στεφανωμένοι σιτέψετε
'σ' τῶν ἐκλογῶν τὰ τμήματα.

Φ. — Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, εὐδαιμόνες, κοτινοὺς
'σ' τοὺς νέους Ὀλυμπιακοὺς, τοὺς τόσον εὐφροσύνους,
καὶ στέψατε τὸ μέτωπον, ποῦ λάμπει σὰν σελήνη
κ' ὑπὸ τῶν νόμων τὸν ζυγὸν δὲν ἔμαθε νὰ κλίνῃ.

Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
κοτινοὺς ἐκ τῆς Ἀλκας τῆς ἱερᾶς ἀφθόνους,
κ' αὐτοὺς μεταφυντεῖσθε σ' τῶν Ἀθηῶν τὴν γῆν
προχείρους νὰ τοὺς ἔχετε δι' ἄλλην ἐκλογῆν.

Καὶ σὺ, βρὲ Περικίττο μου, πρὸς τὰς ἀθλήσεις ῥέπε
καὶ τοὺς κοτινοὺς δρέπε.
Κατήχητος κ' ὁ κότινος
κῆμα κοτινὸν ἀπὸ τινος.

Καὶ στέφου ἀνδρικὰς μ' αὐτὸν
καὶ γυναικείας κάρας,
καὶ νικηφόρον Βουλευτῶν
ἀθλητικὰς λαπάρας.

Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
κοτινοὺς θαλεροὺς,
καὶ στέψατε τὰ μέτωπα τῶν κλιπονοθευσάντων
εἰς τὰς προσφάτους ἐκλογὰς, κ' ὄλων τῶν ἀθλησάντων.

Μῆδεῖς λυτεῖσθαι κοτινον... μὴ δ' αὐτὸ τὸ γέρας
τὸ γένος φειδαίων φανῇ,
καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀφθονεῖ
γὰ τέτνα καὶ πατέρας.

Θυμῶσαι, Περικίττο μου, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
τοὺς ξένους τοὺς φιλέλληνας καὶ τοὺς ἀθλητικούς;
Θυμῶσαι τοὺς ἄγνων μας ἐκείνους, πατριώτη;
Θυμῶσαι καὶ τὸν Ἄλκπου, γνωστὸν Ἀμαρουσιώτη,
ποῦ γὰ τὸν Μαραθῶνιον κ' ἐκεῖνος πῆρε φόρα,
καὶ καλὸ ποῦ, τοῦ φονάζων, μὲς ἦσουν ἔως τώρα;

**Και φυλακισμένοι βγαίνουν
καί' στο Στάδιο πηγαίνουν.**

Θυμάσαι τούς αγώνες μας εκείνους, στενοβοράκη;
αὐτὸς ὁ Μαραθῶνιος μοῦ κ' ἄλλους μεράκι,
κι' ἡ νίκη τότε τὰ φερέα
γι' ἄλλου ἔ' ἀπλόνα — συμφορὰ!
καὶ φεύγει πρὸς τῶν Καναδῶν τὰς χώρας ἀποδράσα...
πυλάτιστον ἂν ἄφιναν τὸν ἠμάκο μὲ τὰ ράσα.

Ἐβγήκαν καὶ κατὰδικοὶ τῶν Παλαιῶν Στρατιῶνων
πρὸς χάριν τῶν Ἀγόνων,
κι' ἐπῆγαν τὸν ἄερα τῶν νὰ πάρουνε κι' ἐκεῖνοι,
κι' αὐτοὺς τὸ νέον Στάδιον πολλὸ τὸς συνευτεῖ.

Κι' ἂν τὸς ἀφῆσανε καὶ τί;
Ἕλληνες λέγονται κι' αὐτοί,
καὶ πρέπει Στάδια νὰ δοῦν
καὶ τῶν προγόνων ἠμάς,
καὶ εἰ εἰ εἰ νὰ τραγοῦδου
καλλιτεράνους νίτας.

Ἕλληνες λέγονται κι' αὐτοὶ τῆς γῆς τῆς ελευθέρως,
καί' στὸν Ἀγῶνα, Περιμλῆ, τὸς ἔθνικὸς ἡμέρας
πρέπει νὰ παραβλέπονται καμμιὰ φορὰ κι' οἱ τῆτοι,
νὰ νοηθῶσιν κι' οἱ κατὰδικοὶ γὰρὶν καθήκοντι
γιὰ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν, τὴν Ἄλτιν καὶ τὸ Κρόνον,
γιὰ τὰ ἔλματα, γιὰ τὸ φουτι-μπῶλι, καὶ γιὰ τὸν Μαραθῶνιον.

Αὐτὸς ὁ δρόμος προκαλεῖ φουζῶν γενναίων σίλους...
πυλάτιστον ἂν ἄφιναν νὰ τρέξη μὲ τὸς Ἕλλους
καί' νίτας ἐκ τῶν φυλακῶν τοῦ Παλαιοῦ Στρατιῶνος,
ὁ ἡμάς δ' ἄφιναν σήμερα τὰθλα τοῦ Μαραθῶνος.

Δρέψα! Ἕλληνες κοίτιους
γιὰ νὰ στέρνετε μ' ἐκείνους

ἀγαθοὺς φυλακισμένους, ποῦ τὸς πῆγαν μ' ἄλλοσίδες
στοῦ Σταδίου τῆς κερκίδες.

Μὴ καθεὶς τιμαρωθῆτω... χάριν τῶν κλεισθῶν Ἀγόνων
ἐπιείκεια πρὸς ἔλους κι' ἔλους ἀρμόζει μόνον.
Μὴ κανένα τιμαρωθῆς, ἀθλητῶν φυλὴ γενναία...
κατεδάκρυσαν κι' ἐκεῖνοι μὲ τὰ Στάδια τὰ νέα,
κι' ἐξηκόντισαν βλεμμάτων εἰς τὸς σίβους ἀστραπῆς,
κι' ἀνεχώρησαν κι' αὐτοὶ
λυπημένοι καὶ σκυφτοί,
ποῦ δὲν ἄφιναν νὰ τρέξη κι' ὁ διάσημος παππᾶς.

Μὴ γιὰ τούτους τιμαρῶρα, κι' ἂν ἡμέρας ἔθνικαί;
μὴ κατὰδικος κανέναν ἀδρανῆ οἱ φυλακαίς.
Παρῶσσευι τῶσος χώρος εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖ
καὶ γι' αὐτοὺς καὶ τὸς ἐν τέλει,
κι' ὄπισος νὰ σκοπιῶν θέλει
νὰ τὸ κἀν' στοὺς Ἀγῶνας, ποῦ δὲν πάει φυλακῆ.

Τῶσους Προμηθεὶς δεσμώντας τῆς φυλῆς τῆς δοξασμένης,
ποῦ διψᾷ νὰ τὸς φυλῆς,
προπονηστέ τὸς τώρα' σὺ φουτι-μπῶλι καί' στοῦ λὸν-τέννος
καί' στὰς Ἕλλας τὰς ἀθλήτους.

Κάμετε τὸς δυσκοβόλους κι' ὄπισος τὸν παππᾶ ταχῆς,
κι' εἰς Ἀγῶνας προσεχεῖς
πρώτους Ὀλυμπιονίκας εἰσι νὰ τὸς καμαρωθῶσιν
καί' στὰ δάση τῶν κοίτιων τὴν ἀρίδια τῶν νὰ στέρσῶσιν.

Προπονηθεὶ καὶ τούτους γιὰ τὸς ἀθλοὺς τὸς δυσκοβόλους,
φέρετε στὸν σίβον κι' ἔλους
τὸς ἀθλοθῆτας εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρῆ Ἄρρωματῆ.

Ἄφαιτέ τους ελευθέρους ἐν τῷ μέσῳ τῶν δόδων
δίχως τὸν ζουρλομανθῶνα,
προπονήσετε καὶ τούτους ὅτιον φιλιταῶν Σουηδῶν
τὴν γυμναστικὴν παιδείαν.

Ἰσῶν Ἀγῶνας τὴν Ἑλλάδα,
ὅτιον κοτίων τὴν κουλὰδα,
μία σκέψις ἄς κρατήῃ πῶς εἰς μέλλον προσεχῆς
καὶ βεβαίως εδτιχῆς
θ' ἀναδείξῃ νικηφόρους μὲρὸς σὲ ἔξουτος ἀθλοθέτας
τοῦ Ζωρεζῆ Ἀρομοκαίτη καὶ τῶν φυλακῶν δραπέτας.

Ἐξελέγξῃς τῶν τμημάτων
ἐπὶ νέων ἀθλημάτων.

Π. — Καὶ νῦν ἀσπίδας κρούσωμεν,
καὶ μὲ κλαδί κοτίων
ἄς σπεύσωμεν ἴ ἀκούσωμεν
τὴν ἐκλογὴν τῆς Τήρου.

Ἵραϊον εἶναι νὰ σιμῆς ὁτὸν Ὀλυμπιακὸς
καὶ νὰ κυττάξῃς πένταθλα καὶ παιδιὰς ὥραιας,
ἀλλ' ὅμως εἰν' ἐντροφήμῃ καὶ ἀπόλαυσις ἴ ἀκούς
καὶ ἔκεινα ποῦ συνέβησαν ὁτὸν Ἄθρον τῆς Περαίας.

Ἵραϊον εἶναι σὺν περῶν Σχολεῖα κατὰ λόγους
κάθε ψυχὴ νὰ πάλῃ,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς τοῦς ἀθλους τοῦς ἐξόχους
Καρδίου τοῦ Βιτάλη.

Ἵραϊον καὶ τὸ θέμα οσμάτων τορνευτῶν,
ὥραϊα τὰ μονόγυγα, τὰ δίγυγα καὶ τάλματα,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς πῶς κατὰ βουλευτῶν
προσφάτως ἐξεδόθησαν συλλήψεις ἐντάματα.

Ἵραϊον τὴν νεότητα νὰ βλέπῃς τῆς πατρίδος,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἴ ἀκούς τῆς Μεγαρίδος,
ὥραϊον μὲ τῶν ἀθλητῶν ἴ ἀγέλλουσι τὸν σάβον,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἴ ἀκούς τῶν Φαροάδων.

Ἵραϊον νὰ περῶνται μ' ἀθλητικὰς δυνάμεις,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς τὴν ἐκλογὴν τῆς Σάμης,
ὥραϊον εἶναι νὰ φοιτῆς εὲ κώμους καὶ θαλάς,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἴ ἀκούς τῆς Ηλείας.

Ἵραϊον εἰς τὸ Στάδιον νὰ πᾶς καὶ νὰ ἐαπλώσῃς,
ὥραϊον μὲ τὸν κόνιον νὰ στήρῃς καὶ κυράδες,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς πῶς σὲ διαθρίβῶσις
Ἐλαβὰ μέρος ἐνεργῶν φρυγῶν καὶ Γυράδες.

Ἵραϊον εἶναι νὰ πετῆς
μ' ἀκόντια καὶ βέλη,
ὥραϊον εἶναι νὰ κυττάξῃς
τοῦ Καναδοῦ τὸ σκέλη,
καὶ ἔκεινα τὰ τοῦ Ρόμπερτσον, ἀνδρός Ἀμερικάνου,
ὥραϊον ἄμως νὰ κυττάξῃς καὶ τὸ τοῦ Καραπάνου.

Ἵραϊον ὅπως μέλλουσι σὲ κάλυκας ἀνθῶνος
γίνῃς χυμῶς ἴ ἀπομυζῆς σῆς δόξης τὸ Παλλάδιον.

ὥραϊον εἶναι νὰ θαρρῆς πῶς ἐκ τοῦ Μαραθῶνος
δ Κουτουλάνης καὶ ἴ παππᾶς πρώτου θά μπουβ' σὸ Στάδιον.

Ἵραϊον εἶναι, μασοκαρῆ,
ὅτιν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
ἴ ἀκούς ἔκεινα τὰ εὲ εὲ
τῶν Ἀμερικανῶν.

Ἵραϊον τὸν Διάδοχον τὸ Στέμμα νὰ φιλήῃ
καὶ ἔκεινο του τὸ φίλημα παλμῶς νὰ προκαλήῃ,
ὥραϊον σὺν τὸν Ἀλεποῦ νὰ προσπαθῆς νὰ γίνῃς,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς τὴν ἐκλογὴν Ἀλγίνης.

Ἵραϊον καὶ τῆς Ἀλεποῦς νὰ πᾶνῃς τὴν οὐρᾶ,
ὥραϊον καὶ σὲ τμήματα νὰ τρέχῃς οσοβαρά.
Ἵραϊον τὸ νὰ προσπαθῆς
σὸ κράτος τῶν σανίδων
πῶς νὰ κυττάξῃς ἀπαθῆς
τῆς γάμψαις τῶν Δανιδῶν.

Ἵραϊον καὶ ἴ ἀσπάζῃσαι τοῦς ἔξουτος παραφρόνους,
ὥραϊον καὶ κατὰδικιο τοῦ Παλαιοῦ Στρατιῶτος
νὰ βλέπῃς τ' ἀγαθίσματα τοῦ ὄκουου καὶ τῆς πάλῃς,
ὥραϊον ἄμως καὶ ἴ ἀκούς τὴν ἐκλογὴν τῆς Πάλλης.

Ἵραϊον εἶναι νὰ πηδῆς μὲ πῆδημα Σιλφίδος,
ὥραϊον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἴ ἀκούς τῆς Παρνασσίδος,
καὶ τὸν Χρησιδῆν, Φασουλῆ, δεῖνον Παρνασσίδα,
ἔξ οἰ σὺν χειμαρρῶς ὀρεμῆ ρητορικῆς ραγαδα.

Ἵραϊον εἰν' ἐπιτυχῶς σὸ κέντρον νὰ σκοπεύσῃς,
ὥραϊον καὶ τῶν ἐκλογῶν ἴ ἀκούς καλοπονεύσεις.

Ἵραϊον τῆς κλεινῆς μητρός
νὰ λέγῃσαι θρεατᾶρ,
ὥραϊον ἄμως καὶ νὰ τρέψῃς
ἐκ μέρους μου στηλίβρι.
Καὶ δέξου τώρα χαστουκιὰς
καὶ κάμποσαις κεντραπαικίαις.

Καὶ καμπῶσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἵραϊον ὅπως πρέπει σὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Λουμπῆ καὶ Ἵβραμοποῦτον, καὶ πῆθος ἀριστεῖων
γὰ τὰ γλυκίσματα του, τὰ χάρως μεστά,
καὶ γὰ τὰ παγωτά του τὰ κοσμοξικουστά,
ποδοτεῖται καὶ ὀ μὲνα τ' Ἀη-Γεωργίου τὸ βράδου
καὶ ἴ ἡφ' ἠφ' ἠφ' καὶ ἴ ἡροσίσθη τὸ ἔξιλον κοπάδι.

Τοῦ Ἀρομοκαίτειον τεύχος λογοδοσίας
περὶ τῶν ἀσθενῶν του καὶ τῆς περιουσίας.

Ἐκ τὸ Ραφείον τὸ γνωστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως φήμην χαιρόντος τεχνίτου Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σαβδίου τὴν δόδον περικοσμεῖ παγκάλως,
ἔκτο πᾶς λέων τοῦ οὐρμου μικρὸς τε καὶ μεγάλως.
Τὰ νέα τὰ κοστούμα του τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
σὸ Στάδιον τῆς ρατικῆς τοῦς πρέπει πρώτον γέρας.
Τοῦ Γεωργ' ἡμῆσῃτε, παιδιὰ, φιλίθρα καὶ βελῶνα,
ποῦ δίχως συναγωνισμὸν θά μένουν' σὶν αἰῶνα.

Τοῦ Ρα μὲρὸς μὰς τὸ Γεωργεῖον μ' ἕνα χειμαρρῶν φῶδον
σῆς Πηγῆς τῆς Ζωροδόχου μετεφέρθη τὴν δόδον,
ποῦναι ὀράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμῶς,
σῆς οἰκίαν Ἐμπερικίου, δεκατέσσαρ' ἀριμῶς.